

משמרות מוגברים של המשטרה דאגו לבטחון מסביב לבית המשפט. דעת הקהל הגיעה לנקודת הרתיחה בשעת הדיון. עתוני הארץ הוציאו כמה פעמים ביום מהדורות מיוחדות. רושם מיוחד עשה מאמרו של זאב זיבוסינסקי בעתון פולני, שתבע מנאמניו לנהוג בשקט ובבטחון.

ביום הזיכוי שוב נקטה המשטרה באמצעי זהירות. קודם לכן כלכלו חברי מפא"י את מודעותיו של הרב קוק, שהאמין בצדקת סטבסקי, בכתובות גנאי ובסימנים של צלב הקרס. כן הושמע במיוחד אבא אחימאיר, שנקרא בפי המתנגדים לו בשם הנאי "אבאחמר".

הנאשמים כעריבים לא היה מדייק.

אולם סימה אמרה לו שהיא בטוחה ב-100% שהיו אלה ערבים. בשעות הקטנות של אותו לילה דרשה במשטרה שיראו לה את תמונותיהם של פושעים ערביים. אם בעדויות מאוחרות יותר הכחישה סימה ארלוזורוב בהחלטיות קיצונית את כל העדויות האלה, הרי הכחשה זו כשלעצמה מוכיחה כי פעלה על פי הוראות פוליטיות, ושהיה מגוי וגמור עמה להכניס לרצח את התוכן הפוליטי שהיה רצוי למשטרה הבריטית ולמנהיגי הישוב היהודי.

זיהוי כוזב

סימה ארלוזורוב זיהתה את הנאשמים בצורה כוזבת. היא בחרה בסטבסקי מתוך 10 תמונות, אולם סטבסקי היה היחיד מבין כל המצולמים שענד עניבה. במיסודר היה בלס סטבסקי מפני שהיה הגבוה ביותר ומפני שלא היה מגולח. תחילה זיהתה סימה גם רחיוניסס אחר, אולם חזרה בה אחרי שהקצין האנגלי גילה לה שהלה איתר יד ימינו. את רוזנבלט זיהתה בשעה שהקצין האנגלי הובילה כשורונו חובקת את גבה ואחרי שהאנגלי אמר לה בפירוש להצביע עליה.

עקבות בכרם

אין זה מתקבל על הדעת שהעקבות שנתגלו עלי ידי הגששים אמנם היו עקבות הרוצחים. הרוצחים היו מעוניינים להסתלק במהירות האפשרית בקו ישר, ואילו העקבות שנתגלו הלכו סתור-סתור. מתקבל על הדעת שהיו אלה רק עקבות השוטרים שערכו את החיפוש לפני בוא הגששים.

האליבי של סטבסקי

האליבי של סטבסקי משכנע דווקא מפני שאינו מושלם לגמרי. בין 7 ל-8 בערב היה במסעדת השרון בירושלים, ושם נראה עלי ידי עדים שונים, ביניהם צעירה שנעצה בו מבטים באותו זמן והרגישה שגם הוא מתעניין בה. בשעה 12 בלילה ראו חבריו לחדר בבית המלון תורגמן בירושלים שמיטתו תפוסה, ובבוקר ראוהו שוכב במיטה זו.

האליבי של סטבסקי אינו חשוב כלל, כי כל פרטיו שהובאו אינם מונעים את האפשרות שסטבסקי היה בשעה 9 לפני מלון קסה'דן ועקב משם אחרי הנאשם. הוא יכול היה להיות קודם לכן בירושלים, להורר במכונית לחלואיב, לבצע את הרצח ולחזור לירושלמה. איש לא ראה אם השוכב במיטת סטבסקי בחצות אמנם היה סטבסקי. לא חשוב אם היה במיטה זאת בבוקר.

ידויו של עבד אלי-מגיד

ידויו המקורי של עבד אלי-מגיד משכנע לחלוטין. אולם המשטרה ביקשה למן הרגע הראשון לשבור ידויו זה. היא השמיטה מן העדות הראשונה את העובדה שהערבי זיהה בתוך צרימה של כדורי אקדח את הכדורים מן הסוג ששימש לביצוע הרצח. מיד אחרי הודויו כלאה אותו המשטרה בצנינוק, כאילו כדי להענישו. ביום בו היה על המשטרה להביאו לבית המשפט לשם הוצאת פקודת מעצר, לא הובא לשופט. כנראה כדי למנוע בעדו לגלות שהודה ברצח, דבר שגם הוסתר מפני סניגורי סטבסקי. המשטרה לא נתנה לעבד אלי-מגיד להעיד בשבועה, והיא לא לקחה אותו למקום הרצח כדי שייציג את תאור הרצח במקום. במקום זה אמרו לו הקצינים בכור שיטרת ושאוקי ביי שייחכן ויתלו אותו. ביום בו חזר בו מהודאתו, אחרי ששוכנע עלי ידי כמה נכבדים ערביים שהוכנסו לחאו בניגוד לחוק, הובא לרופא כדי שיקבע אם אמנם הוא בגיל בו מותר לחלול רוצח. אין ספק שהדבר נעשה כדי להפחיתו.

הסניגור הוראס סמואל, שהובא מאנגליה, נכנס לבית המשפט בהליכתו השפופה הרגילה. הגנתו היתה מזוהרה, שברה את חוט השדרה של העלילה.